Connecting with Yom Kippur

THE ESSENCE OF YOM KIPPUR

ספר החינוך פ' אחרי

משרשי המצוה, שהיה מחסדי הא-ל על בריותיו לקבוע להן יום אחד בשנה לכפרה על החטאים עם התשובה שישובו, שאילו יתקבצו עוונות הבריות שנה שנה תתמלא סאתם לסוף שנתיים או שלוש או יותר ויתחייב העולם כליה, על כן ראה בחכמתו ברוך הוא, לקיום העולם, לקבוע יום אחד בשנה לכפרת חטאים לשבים. ומתחילת בריאת העולם יעדו וקדשו לכך, ואחר שיעדו הא-ל ברוך הוא אותו היום לכפרה, נתקדש היום וקיבל כח הזכות מאיתו יתעלה עד שהוא מסייע בכפרה. וזהו אמרם זכרונם לברכה בהרבה מקומות ויום הכיפורים מכפר, כלומר שיש כח ליום בעצמו בכפרה בעבירות קלות.

ספר טעמי המנהגים

תשלד עוד טעם, כי מעלות התענית הוא לפי שארם מסגף את גופו ומשבר את תאות נפשו שהיא מתאוה לאכול ולשתות והוא מבטל רצונו מפני רצון המקום ב"ה זה הדבר נחשב מאוד לפני השי"ת. אבל בעשרת ימי תשובה הוא להיפך, שכל אדם מישראל מפשפש במעשיו ומתחרט מאוד על עוונותיו עד אשר לא יערב לו אכול ושתות, רק אדרבה חפצו ורצונו להתענות ולסגף את גופו שיהא לו (ג)כפרה על עוונותיו, ובפרט בערב יו"כ שהוא יום שלפני יום הגדול והנורא אז בודאי משתוקק ומתאוה מאוד להתענות, לכן הוכיחו חכמים מן המקרא (אמור כ"ג) ועניתם את נפשותיכם וגו' בתשעה לחודש בערב וכו', ומקשה בגמרא (ר"ה דף ט') וכי בתשעה מתענין וכו', אלא כל האוכל ושותה בתשיעי (וישבר בזה את תאותו שהוא מתאוה להתענות), כאילו התענה תשיעי ועשירי. כי מי שהוא מבטל רצונו מפני רצון הבורא ית' ואוכל בתשיעי כדי לקיים דברי חז"ל, זה נחשב לפניו ית' כאילו התענה תשיעי ועשירי, כי בשניהם (ד)כוונתו לשמים (שפתי צדיקים פ' אמור);

רמב"ם - הל' תשובה

הלכות תשובה. מצות עשה אחת, והוא שישוב החוטא מחטאו לפני ה' ויתודה. וביאור מצוה זו ועיקרים הנגררים עמה בגללה בפרקים אלו.

כל מצות שבתורה בין עשה בין לא תעשה אם עבר אדם על אחת מהן בין בזדון בין בשגגה כשיעשה תשובה וישוב מחטאו חייב להתודות לפני הא-ל ברוך הוא שנאמר איש או אשה כי יעשו וגו' והתודו את חטאתם אשר עשו זה וידוי דברים, וידוי זה מצות עשה, כיצד מתודין אומר אנא השם חטאתי עויתי פשעתי לפניך ועשיתי כך וכך והרי נחמתי ובושתי במעשי ולעולם איני חוזר לדבר זה, וזהו עיקרו של וידוי, וכל המרבה להתודות ומאריך בענין זה הרי זה משובח, וכן בעלי חטאות ואשמות בעת שמביאין קרבנותיהן על שגגתן או על זדונן אין מתכפר להן בקרבנם עד שיעשו תשובה, ויתודו וידוי דברים שנאמר והתודה אשר חטא עליה, וכן כל מחוייבי מיתות בית דין ומחוייבי מלקות אין מתכפר להן א במיתתן או בלקייתן עד שיעשו תשובה ויתודו, וכן החובל בחבירו והמזיק ממונו אף על פי ששילם לו מה שהוא חייב לו אינו מתכפר עד שיתודה וישוב מלעשות כזה לעולם שנאמר מכל חטאות האדם.

KOL NIDRE

Rabbi Daniel Z Feldman (From Within the Tent: The Festival Prayers)

Therein lies the relevance of *hatarat nedarim*. We undergo this process because we are worried that we have existing obligations, and not only because perhaps we have orally accepted such commitments. We are also concerned that even if there was no declaration, perhaps our behavior has committed us. Praiseworthy practices can take on their own status as a binding commitment; therefore, we need *hatarat nedarim* to address these nonverbal commitments as well.

The inverse should be true as well; if our positive patterns create expectations for the future, the same is true about our negative patterns. Thus, with our abrogation of past commitments, we are declaring, in all senses of the word, that we are not bound by past habits and practices. We are in control of our decisions and ready to start fresh, unencumbered by history. Thus, we dramatically announce that "all of them are undone, abandoned, canceled, null and void, not enforced, not in effect – our vows are no longer valid, and our prohibitions are no longer prohibitions, and our oaths are no longer oaths." Tomorrow is free to be completely different from yesterday.

The Talmud indicates that even though *nedarim*, vows, often represent spiritual striving, they are nonetheless undesirable. "*R. Natan omer, hanoder ke-ilu banah bamah, ve-hamekaymo ke-ilu makriv alav karban* – One who makes a vow is as if he built a [forbidden] private altar, and one who fulfills his vow is like one who sacrificed upon it."[8]

There are at least two problems that can be discerned within the taking of vows. One is the disruption of the delicate balance of the Torah. The accusation is leveled: "*lo dayach mah she-asra Torah* – is it not enough for you what the Torah has forbidden?"[9]

In addition, the adoption of vows creates barriers within the Jewish community. In this sense, the Maharal of Prague explained the comparison to a "*bamah*"; just as the maintenance of a private altar allows one to exist separately from the rest of the community, so too the acceptance of individualized practices and prohibitions separates and isolates.

This runs counter to the crucial requirements of Yom Kippur, which prioritize the unity of the Jewish people. Indeed, the *Kol Nidre* process itself declares that "*Anu matirim le-hitpallel im ha-avaryanim*," we are permitted to pray with "sinners," or with those we consider spiritually inferior to ourselves. As we dismantle the barriers between people that take the form of *nedarim*, we become more open to realizing the value of those we had disregarded. It is only through recognizing the essential righteousness of those around us that we can fully realize that which is within us.

The individual confession is recited by each person in the silent prayers of *arvit, shaharit, musah, minha* and *ne'ila,* while the communal confession, that of *Knesset Israel,* is recited only by the prayer leader in the public repetition of the silent prayer. There are a number of crucial differences in the content of these two confessions, the first of which lies in their placement. The individual makes his confession at the conclusion of the prayer while the prayer leader says it in the middle of the service. Furthermore, when the individual begins his confession, he does so without any introduction or preambles; he goes straight to the point: "Our God and God of our fathers, etc. . . . we have sinned and betrayed, etc."; the prayer leader, before he begins the confession, introduces it with the recitation of *selichot* (penitential prayers).

The difference between individual and communal confession is tremendous. When the individual confesses he does so from a state of insecurity, depression and despair in the wake of sin. For what assurance has he that he will be acquitted of his sins? And who can promise him that his transgression will be forgotten and will not haunt him till the end of his days? In contrast, *Knesset Israel*—and each and every Jewish community is considered to be a microcosm of the whole of *Knesset Israel*—confesses out of a sense of confidence and even rejoicing, for it does so in the presence of a loyal ally, before its most beloved one. In fact, in certain Jewish communities (I myself heard this in Germany) it is customary for the whole congregation to sing the *al-ḥet* confession in heartwarming melodies.

The individual does not sing *al-ḥet*; he weeps. Not so the community, because it does not come to *plead* for atonement; it claims it as its right. Thus, immediately after the confession comes the following benediction: "Our God and God of our fathers, pardon our transgressions on this Day of Atonement, efface our iniquities and our sins, and remove them from Your sight; as it is written in Scripture, 'I, even I, am He that effaceth your transgressions for Mine own sake.' And it is said, 'I have blotted out your transgressions as a cloud, and your sins as a mist; return unto Me for I have redeemed you.' And it is said, 'For the virtue of this day shall acquit you (of sin), to cleanse you; from all your sins shall ye be cleansed before the Lord.' "

points. The first is about the nature of prophecy itself. There is a difference between a *prophecy* and a *prediction*. If a prediction comes true it has succeeded. If a prophecy comes true it has failed. A prophet does not predict: he warns. He tells of something that will happen *unless* people turn away from evil. He describes a future in order to avert it. Jonah complains to God that he has been made to look a fool. He told the people that in forty days Nineveh would be destroyed, but it was not destroyed. His words have not come true. God has to teach him that a prophecy is not a prediction. God's verdict is not final. He always leaves room for human repentance and divine forgiveness. That is a vital message on Yom Kippur.